

Resolució 391/2020, de 30 de juliol¹**Número d'expedient de la reclamació:** 148/2020**Administració reclamada:** Departament d'Interior. Servei Català de Trànsit**Informació reclamada:** Expedient sancionador.**Sentit de la resolució:** Estimació parcial

Resum: Si no existís una probabilitat raonable que la persona infractora pogués resultar identificada i connectada amb la informació reclamada, la protecció de les dades personals relatives a una infracció administrativa no actuaria com a límit exclouent de l'accés, com defensa la persona reclamant; aquest seria el cas, per exemple, si es demanés informació anonimitzada i general sobre número o tipus d'infraccions en un punt quilomètric, o estadístiques sobre la mitjana de velocitat registrada pels radars, o el nombre de multes associades a un radar, o l'import de la recaptació corresponent a elles, o qualsevol altra informació que permeti el control de l'administració a l'exercici de les seves competències sancionadores en matèria de seguretat viari o de la seva tasca preventiva o reeducadora dels comportaments infractors. Però no estem davant d'una petició general o genèrica relativa a l'activitat de l'administració o les dades generals obtingudes al seu exercici, a la que pugui donar-se resposta garantint la dissociació de les dades personals de la persona infractora; molt al contrari, es demana un únic expedient, la qual cosa apunta que el reclamant coneix perfectament la identitat de la persona infractora i demana aquesta informació, precisament, en consideració a la seva projecció pública. I fins i tot si tingués algun dubte de la seva identitat abans de rebre la informació, l'accés al butlletí de denúncia i la foto de radar li permetrien, sense una excessiva dificultat, identificar-la i conèixer no només aquells fets relatius a la infracció administrativa comesa per ella, sinó també una altra informació personal que podrien ratllar en la seva intimitat (lloc i hora de la infracció, motiu i circumstàncies personals al·legades per la persona infractora en descàrrec, si circulava sol o no, etc). Existeix, doncs, en aquest cas, una probabilitat raonable d'identificació de la persona infractora i de connexió de les dades sobre la infracció amb ella, per la qual cosa, encara quan s'ometin les dades identificatives de la resta de dades personals relatives a la comissió de la infracció, la dissociació no ofereix garanties d'anonimització i ha de mantenir-se la protecció prevista a l'article 23 LTAIPBG. Res no al·lega la persona reclamant contra aquesta identificabilitat de la persona afectada, que aquesta Comissió ha convidat a participar en el procediment, i que no s'ha pronunciat. En aquest cas, l'absència d'al·legacions de la persona afectada en contra de l'accés no pot revertir en favor del reconeixement del dret reclamat, ja que, com s'ha vist, l'article 23 LTAIPBG no disposa un règim de ponderació entre els drets confrontats (d'accés i de protecció de dades personals) en el que les al·legacions aportades o l'absència d'elles puguin ser elements a tenir en compte en la resolució final, sinó que, tractant-se de les dades personals especialment protegides i incloses a l'article 23 LTAIPBG -entre els quals els relatius a la comissió d'infraccions administratives, com és el cas-, la llei exigeix el consentiment exprés de la persona afectada, que no ha de ser obtingut per l'administració ni pot presumir-se del seu silenci, sinó que ha de ser aportat pel mateix sol·licitant acompanyant a la sol·licitud, i tal consentiment no s'ha aportat. El procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant oferiria una nova oportunitat perquè la persona afectada expressés el seu consentiment a l'accés, total o parcial, la qual cosa, atès el caràcter informal i convencional del procediment, hauria pogut reparar la manca inicial de consentiment aportada a la sol·licitud. Però la persona afectada no ha participat en la mediació ni ha manifestat que consenti l'accés en un acord de

¹ El text original de la resolució, elaborat pel ponent, ha estat escrit en castellà

mediació entre les parts que posi fi a la reclamació, i sense aquest consentiment, el dret d'accés a les dades personals relatives a la comissió de la infracció administrativa queda expressament prohibit per l'article 23 LTAIPBG.

Paraules clau: Generalitat. Organismes autònoms. Trànsit. Sancions. Reclamació contra desestimació. Límits. Dades personals. Comissió d'infraccions. Anonimització. Identificabilitat.

Mediador: Josep Mir Bagó

Ponent. Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 19 de febrer de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 148/2020, presentada per una persona que s'identifica com a periodista contra el Servei Català de Trànsit (SCT) del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud d'accés a informació pública indicada en l'antecedent 2. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst per l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de Transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat per Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 24 de desembre de 2019 la persona reclamant sol·licita al SCT la informació següent: - *Expedient per infracció de la norma de trànsit amb número 25/1211698-9, sense incloure o ocultant dades personals, com el nom i cognoms i DNI.* – *Butlletí d'infracció de la norma de trànsit urbà amb número 25/1211698-9, sense incloure o ocultant dades personals, com el nom i cognoms i el DNI.* – *Lloc i motiu de la sanció.* – *Velocitat a la qual circulava el vehicle i velocitat màxima permesa en aquesta zona.* – *Fotografia de radar si n'hi hagués.* Sol·licita la informació en format accessible de base de dades o tal com obri en poder del SCT.
3. Per resolució de 21 de gener de 2020 el Director del SCT desestima l'accés sol·licitat. Invoca per fonamentar-ho l'article 27 de la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD), que regula la protecció de les dades personals relatives a infraccions i sancions administratives, limitant el seu accés a les autoritats competents per a la instrucció del procediment i a les persones afectades i els seus representants legals. Invoca així mateix l'article 23 LTAIPBG, que estableix que s'han de denegar les sol·licituds d'informació pública que continguin dades personals relatives a la comissió d'infraccions, excepte si s'acompanyen del consentiment exprés de l'afectat. Fa referència al Dictamen de la GAIP 1/2017 i a l'informe de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades Personals (APDCAT) IAI 47/2017. Considera que, si bé la persona reclamant demana que s'ometin les dades identificatives de la persona afectada, altres dades obrants a l'expedient, com la matrícula, el model de vehicle, la data i hora o el punt quilomètric podrien portar a la identificació de la persona responsable de la infracció, i recorda que l'article 4.1 del Reglament europeu 2016/679, de protecció de dades personals (RGPD) defineix

les dades personals com tota informació sobre una persona física identificada o identificable, encara que sigui indirectament. Acaba que, ja que les dades que obren a l'expedient els permeten a tots ells la identificació de la persona infractora sense un esforç desproporcionat, és procedent desestimar enterament la sol·licitud d'accés a la informació.

4. La Reclamació presentada el 19 de febrer de 2020 discrepa del criteri del SCT i adjunta la Resolució 176/2019 del Comissionat de Transparència de Castella i Lleó a una reclamació de la mateixa persona reclamant amb objecte similar (accés a un expedient sancionador de trànsit determinat i identificat) i fonamenta així la seva reclamació: "El Servei Català de Trànsit considera que la Llei Orgànica 3/2018 de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals i l'article 23 de la Llei 19/2014 impedeix de donar dades anonimitzades d'una infracció de trànsit per ser informació personal especialment protegida, per tractar-se d'un expedient administratiu sancionador del qual només l'interessat pot tenir accés o possibilitar l'accés a tercers mitjançant el seu consentiment perquè malgrat l'anonimització podria permetre la identificació de la persona interessada".
5. El 21 de febrer de 2020 la GAIP comunica la Reclamació al SCT i li requereix a què, en el termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li remeti un informe sobre la mateixa, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual prové i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. També li demana el nom de la persona que representarà el SCT en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.
6. El 28 de febrer de 2020 la GAIP rep l'informe del SCT, que reitera els arguments i fonaments jurídics de la resolució de desestimació, concretant les causes d'ella en què, d'una banda, la persona reclamant no és la persona afectada o interessada en el procediments sancionador al qual sol·licita accedir, ni aporta consentiment o autorització de l'afectat, i per un altra, les dades personals que es contenen a l'expedient estan afectades per l'article 23 LTAIPBG que els proporciona un règim especial de protecció, en ser un expedient relatiu a la sanció d'una infracció administrativa comesa per una persona física, i tenir totes les dades que consten en ell la virtualitat de fer-la identificable.
7. Una vegada constatat que la denegació de l'accés sol·licitat es basa en la protecció de dades personals, el 6 de març de 2020 la GAIP sol·licita l'informe de l'APDCAT previst per l'article 42.8 LTAIPBG i notifica a les parts la pròrroga del procediment que en deriva.
8. El 4 d'abril de 2020 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, que recorda que conforme a l'article 23 LTAIPBG la informació de caràcter personal relativa a la comissió d'infraccions té la condició d'especialment protegida i no es pot facilitar sense la conformitat prèvia del seu titular. Admet que la protecció es projecta sobre dades personals de persones físiques identificades o identificables, però subratlla que encara que la persona reclamant ha renunciat a les dades identificatives de la persona infractora, l'anonimització no seria en aquest cas un mecanisme viable per donar accés a la informació, ja que els termes en què es sol·licita la informació i, en particular, el fet que s'indiqui el

número d'expedient concret, indicarien que la persona reclamant ja coneix la identitat de la persona infractora, o que pugui identificar-la per altres circumstàncies recollides a l'expedient. En conseqüència, l'informe conclou que la normativa de protecció de dades personals impedeix l'accés de la persona reclamant a les dades sol·licitades, en aplicació de la limitació establerta per l'article 23 LTAIPBG, excepte si la persona afectada ofereix el seu consentiment.

9. El 6 d'abril es dona trasllat a les parts de l'informe de l'APDCAT referit en l'antecedent anterior.
10. El 5 de juny la GAIP es dirigeix al SCT requerint-li resposta a la petició prèviament feta d'identificació de les persones que representarien al SCT en el procediment de mediació, i de la persona afectada, a l'efecte de donar-li trasllat de la reclamació.
11. El 15 de juny el SCT proporciona la informació relativa als seus representants i les dades de contacte postal de la persona afectada per la informació que es reclama.
12. El 16 de juny la GAIP notifica a la persona afectada la reclamació, emplaçant-la per fer al·legacions dins del termini de deu dies, si vol. Igualment, se li comunica que la persona reclamant ha sol·licitat procediment amb mediació, i que confirmi si està disposat a participar-hi, adjuntant-li el manual de reclamació amb el detall del procediment. Se li remet, igualment, l'informe del SCT i de l'APDCAT sobre la reclamació, per a la seva informació. L'evidència de l'accés a la notificació per part del tercer afectat és de 17 de juny. Transcorregut amb escreix el termini per fer al·legacions indicant la seva conformitat o disconformitat amb l'accés i amb el procediment de mediació, la persona afectada no es pronuncia ni dona resposta a la GAIP.
13. El 13 de juliol de 2020 es celebra la sessió de mediació, en la qual les parts reiteren les seves posicions prèvies, sense arribar a cap aproximació o acord, pel que la persona mediadora vocal de la GAIP els adverteix que el procediment continuarà fins a la seva resolució sobre el fons de la discrepància jurídica per la GAIP.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixen les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests

preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".

L'article 42 LTAIPBG estableix que les reclamacions poden tramitar-se mitjançant un procediment de mediació, durant el qual queda suspès el computo del termini del que disposa el GAIP per resoldre.

L'acord de les parts sobre l'accés a la informació que era objecte de reclamació suposa l'acabament del procediment. Si aquest acord entre les parts no s'aconsegueix, o és parcial, la Comissió haurà de resoldre sobre el fons de la discrepància jurídica, en la part que es mantingui.

L'article 42.8 LTAIPBG preveu que la Comissió pugui sol·licitar a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti informe sobre l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades, que serà preceptiu per al cas que l'Administració hagi fonamentat en aquesta protecció la desestimació total o parcial de l'accés, però no vinculant per al sentit de la resolució.

2. Falta d'acord en el procediment de mediació

L'article 42 LTAIPBG disposa el següent en relació amb el procediment de mediació en el marc de les reclamacions d'accés a la informació:

"(...) 2. Les reclamacions es poden tramitar per mitjà d'un procediment de mediació o d'un procediment ordinari amb resolució.

3. En el cas de reclamacions en què la denegació de l'accés a la informació pública s'ha produït per motius derivats de drets de tercers, s'ha de donar trasllat de la reclamació corresponent als tercers perquè puguin participar en el procediment.

4. La Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública ha d'informar les parts afectades sobre el procediment de mediació. L'Administració no pot oposar-se a l'aplicació d'aquest procediment si les altres parts l'accepten. El procediment de mediació suspèn el termini per a resoldre.

5. L'acord fruit de la mediació ha d'ésser aprovat pel reclamant, per l'Administració afectada i, si escau, pels tercers que hagin comparegut en el procediment. Aquest acord posa fi al procediment i en cap cas no pot ésser contrari a l'ordenament jurídic.

6. Si no s'accepta la mediació o no s'assoleix un acord en el termini d'un mes des que s'ha acceptat, la reclamació s'ha de tramitar per mitjà d'un procediment amb resolució de la Comissió, d'acord amb les normes reguladores dels recursos administratius."

Conforme a això, aquesta Comissió ha donat trasllado de la reclamació a la persona afectada per la informació que es reclama i li ha ofert participar en la mediació, sense haver obtingut resposta. Les parts reclamant i reclamada no han assolit en la sessió de mediació un acord sobre l'accés que, sense perjudicar els drets de la tercera persona afectada absent, pogués posar fi al procediment de reclamació.

Conforme al previst a l'article transcrit i en l'Apartat 15.d del Manual de Mediació de la GAIP, és procedent continuar amb la tramitació de la reclamació fins a la Resolució d'aquesta Comissió sobre el fons de la qüestió.

3. Sobre l'accés a l'expedient sancionador reclamat i la protecció de dades personals

La reclamació té per objecte l'accés a informació (butlletí de denúncia, lloc i motiu de la sanció, velocitat a la qual circulava el vehicle i velocitat permesa a la zona i fotografia del radar) d'un expedient concret, el

25/1211698-9, relatiu a un procediment sancionador per infracció de la normativa de seguretat viària incoat pel SCT contra una persona física, que el SCT ha desestimat per considerar que la identitat de la persona infractora no pot protegir-se encara que no sigui identificada directament en la informació que es lliuri, ja que totes les dades que es contenen a l'expedient són dades personals que poden fàcilment ser connectats a la persona infractora, que seria identificable encara si es donés accés anonimitzat a la informació.

Al·lega contra aquesta resolució desestimatòria la part reclamant el pronunciament de la Comissió de Transparència de Castella Lleó en la seva Resolució 176/2019, de 21 de novembre, que en la seva interpretació vindrien a permetre l'accés que reclama, però el cert és que, a més que aquest pronunciament no podria imposar-se al criteri d'aquesta Comissió ni aquesta resolució hi seria obligada a subjectar-se a aquell criteri, el cert és que, com després es veurà, res hi ha en la Resolució 176/2019 del Comissionat de Castella Lleó que contradigui o desvirtui els arguments de l'Administració relatius a l'aplicació de l'exclusió de l'accés prevista a l'article 23 LTAIPBG donada la identificabilitat de la persona infractora.

L'article 23 LTAIPBG disposa un règim d'exclusió automàtica i imponderada del dret d'accés a aquella informació que contingui dades personals relatives, entre altres categories de dades sensibles, a la comissió d'infraccions administratives, supeditant l'accés que la persona que el sol·licita aporti en formalitzar la sol·licitud el consentiment exprés i escrit de la persona afectada: "Les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud."

En els termes en què s'expressa aquest article, resulta clar i indubtable que el consentiment de la persona afectada és requisit per a l'accés, sempre que aquestes dades es refereixin a una persona física que pugui ser identificable, directament o indirectament.

En aquest sentit, el Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques quant al tractament de les dades personals (RGPD), estén el seu àmbit de protecció a les dades personals enteses com tota informació sobre una persona física identificada o identificable, especificant que ha de considerar-se identificable *"qualsevol persona la identitat de la qual es pot determinar, directament o indirectament, en particular mitjançant un identificador, com per exemple un nom, un número d'identificació, dades de localització, un identificador en línia o un o diversos elements propis de la identitat física, fisiològica, genètica, psíquica, econòmica, cultural o social d'aquesta persona"* (article 4.1 RGPD). I el Fonament de Dret 26 del mateix RGPD aclareix que *"Per determinar si una persona física és identificable, cal tenir en compte tots els mitjans*

que raonablement pot utilitzar el responsable del tractament o qualsevol altra persona per identificar directament o indirectament la persona física, com per exemple la singularització. Per determinar si hi ha una probabilitat raonable que s'utilitzin mitjans per identificar una persona física, cal considerar-ne tots els factors objectius, com els costos i el temps necessaris per a la identificació, tenint en compte tant la tecnologia disponible en el moment del tractament com els avenços tecnològics”.

Per tant, si no existís una probabilitat raonable que la persona infractora pogués resultar identificada i connectada amb la informació reclamada, la protecció de les dades personals relatives a una infracció administrativa no actuaria com a límit exclouent de l'accés, com defensa la persona reclamant; aquest seria el cas, per exemple, si es demanés informació anonimitzada i general sobre número o tipus d'infraccions en un punt quilomètric, o estadístiques sobre la mitjana de velocitat registrada pels radars, o el nombre de multes associades a un radar, o l'import de la recaptació corresponent a elles, o qualsevol altra informació que permeti el control de l'administració a l'exercici de les seves competències sancionadores en matèria de seguretat viari o de la seva tasca preventiva o reeducadora dels comportaments infractors. Però no estem davant d'una petició general o genèrica relativa a l'activitat de l'administració o les dades generals obtingudes al seu exercici, a la que pugui donar-se resposta garantint la dissociació de les dades personals de la persona infractora; molt al contrari, es demana un únic expedient, la qual cosa apunta que el reclamant coneix perfectament la identitat de la persona infractora i demana aquesta informació, precisament, en consideració a la seva projecció pública. I fins i tot si tingués algun dubte de la seva identitat abans de rebre la informació, l'accés al butlletí de denúncia i la foto de radar li permetrien, sense una excessiva dificultat, identificar-la i conèixer no només aquells fets relatius a la infracció administrativa comesa per ella, sinó també una altra informació personal que podrien ratllar en la seva intimitat (lloc i hora de la infracció, motiu i circumstàncies personals al·legades per la persona infractora en descàrrec, si circulava sol o no, etc). Existeix, doncs, en aquest cas, una probabilitat raonable d'identificació de la persona infractora i de connexió de les dades sobre la infracció amb ella, per la qual cosa, encara quan s'ometin les dades identificatives de la resta de dades personals relatives a la comissió de la infracció, la dissociació no ofereix garanties d'anonimització i ha de mantenir-se la protecció prevista a l'article 23 LTAIPBG.

Res no al·lega la persona reclamant contra aquesta identificabilitat de la persona afectada, que aquesta Comissió ha convidat a participar en el procediment, i que no s'ha pronunciat. En aquest cas, l'absència d'al·legacions de la persona afectada en contra de l'accés no pot revertir en favor del reconeixement del dret reclamat, ja que, com s'ha vist, l'article 23 LTAIPBG no disposa un règim de ponderació entre els drets confrontats (d'accés i de protecció de dades personals) en el que les al·legacions aportades o l'absència d'elles puguin ser elements a tenir en compte en la resolució final, sinó que tractant-se de les dades personals especialment protegides i incloses a l'article 23 LTAIPBG -entre els quals els relatius a la comissió d'infraccions administratives, com és el cas-, la llei exigeix el consentiment exprés de la persona afectada, que no ha de ser obtingut per l'administració ni pot presumir-se del seu silenci, sinó

que ha de ser aportat pel mateix sol·licitant acompanyant a la sol·licitud, i tal consentiment no s'ha aportat. El procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant oferia una nova oportunitat perquè la persona afectada expressés el seu consentiment a l'accés, total o parcial, la qual cosa, atès el caràcter informal i convencional del procediment, hauria pogut esmenar la manca inicial de consentiment aportada a la sol·licitud. Però la persona afectada no ha participat en la mediació ni ha manifestat que consent l'accés en un acord de mediació entre les parts que posi fi a la reclamació, i sense aquest consentiment, el dret d'accés a les dades personals relatives a la comissió de la infracció administrativa queda expressament prohibit per l'article 23 LTAIPBG.

Això és plenament coincident amb el pronunciament de l'APDCAT a l'informe IAI 07/2020 emès a requeriment d'aquesta Comissió en relació amb l'adequació de la reclamació a la normativa de protecció de dades personals. En ell, l'APDCAT fa constar en el seu Fonament Jurídic III que, en aquest cas, l'anonimització de la informació no és possible com, ja que vist que la persona reclamant demana un únic expedient identificat pel seu número, no pot considerar-se que la simple ommissió de les dades personals identificatives (nom i cognoms, DNI) admesa per amb la persona reclamant n'hi hagi prou per considerar que la informació restant a lliurar sigui anònima, sinó al contrari, pel coneixement de l'expedient que es demana i per l'accés a la informació que es pretén obtenir, no pot descartar-se que la persona reclamant pugui identificar la persona denunciada o sancionada, per la qual cosa l'article 23 LTAIBG impediria en aquest cas l'accés a la informació. Per això, l'APDCAT conclou categòricament que la normativa de protecció de dades impedeix l'accés de la persona reclamant a les dades sol·licitades, en aplicació de la limitació prevista a l'article 23 LTAIPBG, excepte que la persona afectada presti el seu consentiment.

En la mateixa línia expressada en aquest FJ es pronuncia la Resolució 176/2019 del Comissionat de Transparència de Castella i Lleó, invocada per la persona reclamant en el seu escrit de reclamació, sobre una reclamació seva amb el mateix objecte (accés a un expedient concret d'infracció de trànsit). El sentit parcialment estimatori d'aquella resolució no suposa una contradicció amb l'aquí exposat, sinó que obeeix que, en aquell cas, l'Administració no havia donat trasllat a la persona afectada, ni havia al·legat que la informació no pogués donar-se dissociada de dades personals, ni es tenia constància si més no que la persona infractora pogués ser una persona jurídica —en el cas del qual no aplicaria el límit relatiu a la protecció de dades personals—, circumstàncies, totes elles, que podien portar a un altre resultat estimatori de l'accés però que no es donen en el cas aquí resolt. S'ha de tenir en compte, igualment, que el Comissionat de Transparència de Castella i Lleó va aplicar al cas la legislació bàsica estatal, (Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, LTAIPBGE) que al seu article 15.1 paràgraf segon estableix el següent: “Si la informació inclou dades especialment protegides a què es refereix l'apartat 3 de l'article 7 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, o dades relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, l'accés només es pot autoritzar en cas que es tingui el consentiment exprés de l'afectat o si aquell està emparat per una norma amb rang de llei”. Aquest precepte, en essència

coincident amb la legislació catalana, no requereix tanmateix –com sí que exigeix l'article 23 LTAIPBG: “Les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud” -, que el consentiment exprés de la persona afectada sigui aportat juntament amb la sol·licitud per qui sol·liciti accedir a aquestes dades personals, el que justifica que en aquell cas, el Comissionat de Transparència de Castella i Lleó ordenés a l'administració consultar a la persona afectada per si prestava consentiment i no desestimar l'accés sense tenir constància de l'oposició de l'afectat, mentre que en el procediment que ara es resol aquest tràmit no és exigible a l'administració, això sense perjudici que aquesta mateixa Comissió va donar trasllat a la persona afectada sense que accedís o consentís l'accés.

Salvant, doncs, les diferències derivades dels supòsits de fet i de la legislació a aplicar en un o un altre cas, el criteri del Comissionat de Transparència de Castella Lleó no difereix en absolut del d'aquesta Comissió en la interpretació del que comparteixen ambdós casos. Així, el Comissionat va advertir de les garanties que ha de tenir un procés d'anonimització per permetre l'accés parcial preservant la protecció de dades personals, afirmant que “en molts casos, la simple ocultació de les dades personals als documents obrants a l'expedient a què es permetrà accedir no impedirà d'identificar la persona física afectada per la seva tramitació”, i en relació amb aquest cas, d'objecte igual a aquest (un expedient sancionador de trànsit identificat pel seu número), el Comissionat es pronuncia expressament sobre la impossibilitat d'aplicar tècniques dissociatives: “atesa l'especificitat i individualitat de la informació sol·licitada en el present supòsit, es pot presumir que el reclamant coneix ja la identitat de l'infractor pel que la dissociació no resultaria possible de la persona infractora, sent necessari obtenir el consentiment exprés de l'afectat per conèixer la informació sol·licitada de la persona afectada relativa a la comissió de la concreta infracció administrativa”, i en conseqüència, ordena que per al cas que l'Ajuntament de Valladolid estimi que no és possible al dissociació efectiva de dades personals, doni trasllat a la persona afectada per si obté el seu consentiment, o resolgui en cas contrari conforme a la LTIPBGE. Tot això, com es pot veure, perfectament acomodats als arguments i fonaments jurídics d'aquesta resolució.

Conforme a l'exposat, l'accés a les dades personals contingudes en la informació reclamada ha de ser desestimat atesa la identificabilitat de la persona infractora i l'absència del seu consentiment exprés aportat pel reclamant, de conformitat amb l'article 23 LTAIPBG. Això afecta, del conjunt d'informació sol·licitada, la següent: “*Butlletí d'infracció de la norma de trànsit urbà amb número 25/1211698-9, lloc i motiu de la sanció, velocitat a la qual circulava el vehicle, fotografia de radar si n'hi hagués*”. No queda afectada per aquest límit, en no ser una dada personal, la informació sol·licitada relativa a la velocitat màxima permesa a la zona on es va cometre la infracció objecte de reclamació, de manera que si la

persona reclamant manifesta que manté l'interès a obtenir aquesta informació separada de la informació anteriorment desestimada, li haurà de ser proporcionada per l'Administració

4. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

5. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 30 de juliol de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 148/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir la informació relativa al límit de velocitat a la zona on es va cometre la infracció objecte de reclamació.
2. Desestimar l'accés a la resta d'informació sol·licitada, per aplicació de l'article 23 LTAIPBG, atesa la identificabilitat de la persona infractora i la falta del seu consentiment.

3. Requerir el Servei Català de Trànsit perquè lliuri la informació indicada en l'apartat primer a la persona reclamant en el termini de dies des que aquest li manifesti que mantenen l'interès per obtenir-la, informant-ne immediatament la GAIP:
4. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució de la present resolució i que pugui perjudicar als seus drets i interessos.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 148/2020 i disposar la publicació de la present resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.